

II. Definition af kollektive aftaler.

2. (1) I nærværende henstillings forstand betyder udtrykket „kollektiv aftale“ enhver skriftlig aftale angående arbejds- og beskæftigelsesforhold indgået mellem en arbejdsgiver, en gruppe arbejdsgivere eller en eller flere arbejdsgiverorganisationer på den ene side og en eller flere repræsentative arbejderorganisationer eller, såfremt sådanne ikke findes, sådanne repræsentanter for arbejderne, som de behørigt har valgt og bemyndiget hertil i overensstemmelse med nationale love og administrative forskrifter, på den anden side.

(2) Intet i denne definition bør fortolkes således, at en arbejderorganisation, der er oprettet, dikteret eller finansieret af arbejdsgivere eller deres repræsentanter, kan anerkendes.

III. Virkningerne af de kollektive aftaler.

3. (1) De kollektive aftaler bør forpligte underskriverne og de personer, på hvis vegne aftalen er indgået. Arbejdsgivere og arbejdere, der er forpligtet af en kollektiv aftale, bør ikke i arbejdskontrakter kunne indsætte bestemmelser, der strider mod de i den kollektive aftale indeholdte bestemmelser.

(2) Bestemmelser i sådanne arbejdskontrakter, som er i strid med en kollektiv aftale, bør betragtes som ugyldige og bør automatisk erstattes af de tilsvarende bestemmelser i den kollektive aftale.

(3) Bestemmelser i arbejdskontrakter, som er mere gunstige for arbejderne end de, der er indeholdt i en kollektiv aftale, bør ikke betragtes som stridende mod den kollektive aftale.

(4) Såfremt de pågældende parter har sikret en effektiv overholdelse af bestemmelserne i kollektive aftaler, skulle det ikke være nødvendigt at træffe lovgivningsforanstaltninger i anledning af de i stk. (1)—(3) ovenfor omhandlede bestemmelser.

4. Bestemmelserne i en kollektiv aftale skal finde anvendelse på alle arbejdere af de pågældende kategorier, der er beskæftiget i de af aftalen omfattede virksomheder, medmindre andet udtrykkeligt er udtalt i aftalen.

IV. Udvidelse af kollektive aftaler.

5. (1) Hvor det under hensyntagen til den gældende praksis for kollektive forhandlinger må anses for hensigtsmæssigt, bør der træffes foranstaltninger, der skal fastsættes ved nationale love eller administrative forskrifter og svare til forholdene i de enkelte lande, for at udvide området for alle eller nogle af bestemmelserne i en kollektiv overenskomst til at omfatte samtlige arbejdsgivere og arbejdere, der falder ind under aftalens faglige og territoriale område.

(2) Nationale love eller administrative forskrifter kan gøre udvidelsen af en kollektiv aftale betinget af bl. a. følgende forhold:

- (a) at den kollektive aftale allerede omfatter et sådant udsnit af de pågældende arbejdsgivere og arbejdere, som efter den kompetente myndigheds skøn er tilstrækkeligt repræsentativt;
- (b) at anmodningen om en udvidelse af aftalen som regel skal fremsættes af en eller flere organisationer af de arbejdere eller arbejdsgivere, som er parter i aftalen;
- (c) at de arbejdsgivere og arbejdere, som ville blive omfattet af aftalen ved en udvidelse af den, bør have lejlighed til at fremkomme med deres bemærkninger, før aftalen udvides.

V. Fortolkning af kollektive aftaler.

6. Stridigheder, der opstår ved fortolkning af en kollektiv aftale, bør henvises til et passende forligsorgan, der er oprettet enten ved overenskomst mellem parterne eller ved love eller administrative forskrifter, alt efter de nationale forhold.

VI. Tilsyn med gennemførelse af kollektive aftaler.

7. Tilsynet med gennemførelsen af kollektive aftaler bør sikres af de arbejdsgiver- og arbejderorganisationer, der er parter i sådanne aftaler, eller af bestående tilsynsorganer eller af organer, der er oprettet med dette specielle formål for øje.